



Όσο η παραβολή του ασώτου θα λέγεται

στις εκκλησίες, τόσο η ελπίδα για νέα ζωή θα κυριαρχεί στις καρδιές αυτών που αισθάνονται άσωτοι. Κι όσο η παραβολή αυτή θα συνεχίσει να προβάλλεται ως σκάνδαλο για την Πατρική αγάπη, τόσο οι αδελφοί του ασώτου δεν θα έχουν ελπίδα σωτηρίας.

Όπως η χαρούμενη είδηση για τον πεινασμένο είναι το φαγητό, για τον χρεωκοπημένο η απάλειψη του χρέους, για τον αιχμάλωτο η ελευθερία, για το φυλακισμένο η αποφυλάκιση, έτσι και για τον αμαρτωλό που βιώνει την αμαρτία ως απώλεια ζωής, η ευχάριστη είδηση είναι το «άφένονται σοι αιάμαρτίαι».

Η παραβολή του ασώτου υιού ή του εύσπλαχνου πατέρα, όπως ονομάζεται, εκφράζει το μέγεθος της ανθρώπινης αθλιότητας και το μέγεθος της αγάπης του Θεού. Μας λέει για την απώλεια των χαρισμάτων, της χαράς, της ανθρώπινης παρηγοριάς, της πατρικής στοργής, της όντως ευτυχίας. Μας λέει όμως και για

την παρουσία τής χωρίς όρια αγάπης του Θεού, μιας αγάπης που αφήνει ελευθερία, δεν υποχρεώνει, δεν πνίγει με πρέπει και καθήκοντα.

Όσο και να θέλει κανείς να αναλύσει την παραβολή του ασώτου, δεν θα μπορέσει να το κάνει σωστά αν η ανάλυση δεν πηγάζει από την εμπειρία της αμαρτωλής κατάστασης και της Θεϊκής αγάπης. Η αίσθηση της αυτάρκειας και της καθώς πρέπει συμπεριφοράς που δίνει το δικαίωμα της κριτικής, όπως έκανε ο πρεσβύτερος υιός, πόρρω απέχει από την αίσθηση της αμαρτωλότητας, όπως τη βίωνε ο νεώτερος υιός. Την εμπειρία της αγάπης του Θεού ως χάρη, δεν θα μπορούν να έχουν όσοι στηρίζονται στις αρετές τους - που πιθανόν να έχουν - κι όχι στο «ήμαρτον είς τόν ούρανόν καί ένώπιον σου• ούκέτι είμί άξιος κληθῆναι υιός σου».

Αν η Εκκλησία παρουσιάζεται ως κοινωνία των τελείων - που, βέβαια, δεν είναι αλήθεια - είναι γιατί πολλοί «πρεσβύτεροι» προβάλλονται ως εκφραστές της. Αλλά η παραβολή του ασώτου θα βεβαιώνει εις αιώνας ότι η Εκκλησία είναι «η σωτηρία αυτών που χάνονται», κατά τον άγιο Ισαάκ το Σύρο, κι άρα είναι για τους χαμένους, τους άσωτους και τους αμαρτωλούς που μετανοούν.

Στην Εκκλησία του Χριστού ο κάθε μετανοημένος αμαρτωλός βρίσκει το στοιχείο του, το δρόμο του, τον τρόπο της ύπαρξής του, όχι με το να μπει σε μια συμπεριφορά όπως οι άλλοι, αλλά γιατί Αυτός ο Ένας που τον αγαπά, τον αφήνει να ζήσει ως πρόσωπο, χωρίς καλούπια και δεσμεύσεις και υποχρεώσεις. Μόνο να θέλει να έχει σχέση μαζί Του, να Τον αγαπά και να πορεύεται ερωτικά. Στον τρόπο αυτό η ελευθερία καθορίζει τον κόπο, τον πόνο, την πορεία προς συνάντηση και ένωση με το Θεό της καρδιάς.

Ευλογημένοι:

- Όσοι βίωσαν την ασωτία της ύπαρξής τους και με τη μετάνοια έζησαν τη χαρά της επιστροφής.
- Όσοι ένιωσαν την αγκαλιά του θεού Πατέρα και έμειναν για πάντα ελεύθερα κοντά Του.
- Όσοι γεύτηκαν τα ξυλοκέρατα «είς χώραν μακράν» και τόλμησαν να πουν το «άναστάς πορεύσομαι πρός τόν Πατέρα μου».

Κι όσοι, ζώντας στον οίκο του Πατρός, δέχτηκαν με χαρά και αγάπη, όπως ο Πατέρας, τους άσωτους αδελφούς τους, γιατί μαζί με αυτούς θα ζουν αιώνια τη χαρά της σωτηρίας τους.

*π. Ανδρέα Αγαθοκλέους*

Πηγή: [isagiatriadος.com](http://isagiatriadος.com)